

## عنوان مقاله:

نقش پایداری اجتماعی در بهبود کیفی فضاهای آموزشی

## محل انتشار:

اولین کنفرانس سالانه بین المللی عمران، معماری و شهرسازی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

## نویسندگان:

عباس غلامی - مدرس دانشگاه آزاد اسلامی واحد نور

فاطمه حسین پور - دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه آزاد اسلامی واحد نور

نیکی محمد نتاج - دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه آزاد سواد کوه

## خلاصه مقاله:

فعالیت های اجتماعی و مشارکت موثر در این فعالیت ها در راستای رسیدن به هدف و پاسخ گویی مناسب به مسایل و دغدغه های اجتماعی امری است که همواره انسان را با خود درگیر کرده و یکی از مهم ترین نیازهای او در زندگی اجتماعی است. یافتن راهی جهت مشارکت سودمند و همکاری هر چه بهتر و کم دردسر در هر دوره زمانی که انسان را به خود دستگیر کرده و او را به یافتن راهکارهای جدید و موثرتر سوق داده است. پس از مطرح شدن مباحث توسعه پایدار و بسط آن به معماری، معماران و صاحب نظران این نتیجه رسیدند که با ارایه راهبردهای هدفمند در طراحی می تواند به واسطه طراحی و ساخت فضاهای معماری اجتماعی و مشارکت جو، تعاملات و کارکردهای اجتماعی و گروهی را در زندگی انسان قرن حاضر بهبود بخشند. البته این مهم در معماری گذشته ایران، یونان، روم و... نیز بسیار دیده شده و می توان آن را نوعی بازیابی مفاهیم معماری اجتماعی در قرن 21 ناودیس. به جهت بررسی این مقوله مطالعاتی به شیوه کتابخانه ای در تجزیه و تحلیل آن ها به صورت تفسیری و استنباط صورت گرفت که در نهایت به کمک اندکی مطالعات تاریخی و اظهارنظرهای میدانی تکمیل شده و نتایج مورد نظر حاصل گردید.

## کلمات کلیدی:

توسعه پایدار، پایداری اجتماعی، کیفیت فضای آموزشی، معماری، مشارکت فعال

## لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/588366>

